

SKUP 2001 – 36

Prosjekt: Ball i bakrommet
Medarbeider: Knut Gjernes, Bjørn Olav Nordahl, Lars Erik Nygaard
Publikasjon: Dagens Næringsliv
Publisert: Februar – april 2001, januar 2002
Medium: Avis
Tema: Idrett og næringsliv

*Knut Gjernes
Bjørn Olav Nordahl
Lars Erik Nygaard*

”Ball i bakrommet”

- Historien om NISO-sjefens aksjespill

*Artikkelserie publisert i Dagens Næringsliv 24.februar til
30.april 2001, samt 3.februar 2002.*

Redaksjon og redaksjonsadresse, samt tlf.nr. :

Dagens Næringsliv
Postboks 1182, Sentrum
0107 OSLO
Telefon: 22 00 10 00

**Journalistens (eller kontaktpersons) adresse og
telefonnummer:**

Bjørn Olav Nordahl
Blåveisbakken 18
3050 MJØNDALEN
Tlf. arbeid: 22001352   Mobil: 932 56 352   Privat: 32874878

Knut Gjernes
Claus Borchsvei 2,
0853 OSLO
Tlf. Arbeid: 22001179   Mobil: 932 56 179

Lars-Erik Nygaard
Øvre Askerhagen 4b
1383 Asker
Tlf. arbeid: 22001131   Mobil: 93256131   Privat: 66791811

Redegjørelse for arbeidet:

Når og hvordan kom arbeidet i gang, hva var ideen som startet det hele?

Vår nysgjerrighet på idrettsmiljøet/Niso ble vakt allerede høsten 2000. I forbindelse med annen jobbing fikk vi høre en og annen bisetning om idrettsutøvernes egen organisasjon, Niso. Etter å ha sjekket med kilder i miljøet, fikk vi en forståelse at dette var en sak med flere sider:

1. Innehaverne av Avant Assuranse hadde en uryddig fortid. Firmaet hadde «stjålet» kunder fra Storebrand, deriblant flere kjente næringslivsfolk og samfunnstopper.
2. Avant var nå sterkt knyttet til Norske Idrettsutøveres Sentralorganisasjon (Niso) gjennom forbundsleder Morgan Andersen. Flere av de vi kontaktet pekte på at Avant nærmest hadde monopol på å gi norske idrettsutøvere økonomisk rådgivning. Ifølge disse kildene burde vi se nærmere på dette tette forholdet fordi Avant-folkene skodde seg urimelig godt på samarbeidet.

I samråd med redaksjonsledelsen bestemte vi oss for at dette var en jobb som ville ta litt tid. Vi utsatte derfor prosjektet til vi visste at vi kunne rydde noen uker. Vi startet selve arbeidet medio januar 2001.

Hva var den sentrale problemstilling ved starten av prosjektet?

Dette var en gyllen anledning til å stikke spaden inn i idretts-Norge. Prosjektet ville, om forundersøkelsene stemte, ha alle de kriteriene en god sak skulle ha: Dette var nytt og overraskende, og det var høyst relevant å se på hvordan penger, innflytelse og makt ble forvaltet i idrettsmiljøene. Dessuten mente vi at det var på tide at noen kikket idretten i kortene. Den redaksjonen vi jobber i, DN Lørdag, har som ambisjon å være overraskende i valg av temaer. Vi opplevde at denne saken kunne være et bidrag til den «åfanismen» vi ønsker å dyrke frem. Her hadde vi mulighet både til å få frem at Norges største forsikringsselskap var blitt «tappet» innenfra. Likeledes ville det være et lite kupp å kunne fortelle om hvordan «tyvene» senere opererte i tospann med et LO-forbund som fagorganiserer landets mest kjente idrettsutøvere.

Ble problemstillingen endret underveis? I så fall, hvorfor og hvordan?

Ja, og nei. Hovedproblemstillingen skulle komme til å stå seg. Dette kom til å handle både om hvordan Avant hadde løppet Storebrand for kunder, og om det meget spesielle forholdet mellom Avant og Niso / Morgan Andersen. Problemstillingen ble endret, i alle fall utvidet, da vi etterhvert skjønnte at Avant og Niso/Morgan Andersen drev business sammen og at Nisos medlemmer ble utnyttet til å berike de nevnte herrene.

Vi skjønnte etter en stund at dette også kom til å handle om «pump and dump», en metode som brukes i markedet for unoterte aksjer. Kursen på et gitt selskap blåses i været ved hjelp av kjendiser og skryt, hvorpå de som er først inne i selskapet kommer seg ut med god fortjeneste før aksjekursen stuper.

Problemstillingen kom etterhvert også til å handle om hvor tafatte og/eller hemmelighetsfulle norske idrettsutøvere er når det kommer til offentlig innsyn i deres økonomiske disposisjoner.

Tafattheten knytter seg til at Morgan Andersen hadde bort i mot fritt spillerom i Niso. Idrettsutøverne stolte nærmest blindt på ham. Forbundet ble i liten grad kritisert eller overvåket av egne medlemmer.

Fotballspillerne ga uttrykk for at de ikke hadde noe greie på økonomi og at det var fint å overlate alt sammen til Niso/Avant.

Tafattheten vekket undring hos oss. Vanligvis vil opplysninger som det vi kunne fremlegge for de involverte, utløse umiddelbar handling. Men i idrettsmiljøet skjedde ingen ting. Omkvedet lød ”De har gjort så mye for oss utøvere at de må få en sjanse”. Hva den sjansen skulle bestå i, var det ingen som kunne si. Handlingslammelsen blant Nisos medlemmer bidro imidlertid til å styrke det inntrykk som allerede var i ferd med å feste seg hos oss: Lite eller ingen ting begrenset Morgan Andersen i å bruke Niso og dets medlemmer til egen og andres vinning.

Hemmeligholdet viste seg ved at nesten samtlige idrettsutøvere la på røret da vi ville snakke med dem om egne aksjer og investeringer. Og de som først snakket, holdt etterhvert kjeft da de fikk beskjed av Morgan Andersen om å gjøre det. Dermed ble utfordringen å dokumentere at særlig fotballspillerne var spekulanter i gråmarkedet og at disse investeringene hadde en kobling til Avant/Niso.

Kort beskrivelse av organiseringen av arbeidet, metodebruk, kildebruk, problemer underveis:

Organiseringen av arbeidet:

Vi valgte å dele arbeidet i to, akkurat som problemstillingen. Først jobbet vi med den delen av historien som handlet om Avant og Storebrand,

deretter gikk vi løs på Niso-delen. I selve oppfølgingsarbeidet skulle det komme til å handle mye om Niso. Dette var forholdsvis naturlig, da Storebrand-delen var historie, mens Niso delen var her og nå. Likeledes blir det naturlig nok mer oppmerksomhet omkring idretts-kjendiser enn forsikringsdirektører i dress. Selve researchen og utskrivningen av hovedhistorien ble gjort av Knut Gjernes og Bjørn Olav Nordahl. Det er vanlig i vår avdeling at vi bruker to journalister når vi kjører større prosjekter. Og helt nødvendig: To hoder tenker både bedre og mer kreativt enn ett. I oppfølgingsfasen var det naturlig å trekke inn Lars Erik Nygaard som har ansvaret for å dekke sportsmarkedet i Dagens Næringsliv. Han har også hatt ansvaret for den senere oppfølgingen og utviklingen av saken. Vi brukte også DN's lokalkontor i Trondheim til å dekke Rosenborg-miljøet i etterkant av hovedhistorien.

Metodebruk:

Det er mange myter knyttet til såkalt gravende journalistikk. I hovedsak er denne arbeidsformen ikke mer mystisk enn at man jobber systematisk og utholdende med det journalistiske håndverket over tid. Det er også en forutsetning å orke alle de kjedelige tingene. Så la oss begynne der:

1. De kjedelige tingene.

I en sak som dette svever det en masse selskaper, styrever, regnskaper, revisorrapporter, aksjonærer, årsberetninger, stiftelsesdokumenter, transaksjonslister osv i luften. Kan virke skummelt, men er det egentlig ikke. Mesteparten av denne informasjonen er offentlig tilgjengelig gjennom Brønnøysund, Verdipapirsentralen og andre registre. Det er som å bygge hus. Det hjelper lite med karnapper og blyglassvinduer uten en skikkelig grunnmur.

Hva man kan gjøre?

For eksempel: Finne ut hvem som sitter i styrene i de ulike selskapene som er involvert. Når ble disse stiftet? Hvem var tilstede? Har det vært ekstraordinær generalforsamling? Ja vel, hva skjedde der?

Kapitalforhøyelse, hva betyr det? Emisjon? Hvem deltok? Til hvilken pris?

Aksjonærliste? Transaksjoner? Hvem gikk inn og ut av selskapet på ulike tidspunkter? Hva var kursen?

I denne saken hadde vi en tilleggsutfordring, noe som var enda mer kjedelig. Vi måtte forsøke å trenge gjennom de innfløkte begrepene i forsikringsverdenen. Dette handler om alle de arkene med liten skrift som kommer sammen med regningen på forsikringspolisen, men som folk flest aldri orker å lese.

- Kollektiv livrente, hva betyr egentlig det?
- Aksjeindeksobligasjoner?
- Skattefri andel av innskutt bruttoløp?

Hjelp! Ja, akkurat. Vi trengte hjelp fra såkalte eksperter til å forstå. Vi trengte også hjelp til å forstå hvordan forsikringsagenter og agenturer jobber, deres avtaler og betingelser. Likeledes fikk vi store problemer med å forstå innholdet i en del forsikringspapirer- og skjemaer vi hadde fått tak i. Derfor gikk vi til kilder i et større forsikringsselskap for å få tolkehjelp.

Dette og mye mer gikk inn i den grunnmuren vi bygde de første ukene. Kjedelig kontor- og papirarbeid, men helt nødvendig som ballast i fase nummer to: Finne folk og intervju dem.

2. De spennende tingene

Nå begynner det å bli litt mer spennende: Men en brukbar info-mur i bunn, kan man begynne med reisverket. Hvem kan bidra til det? Vi tok utgangspunkt i følgende grupper:

Tidligere ansatte, misfornøyde kunder, konkurrenter, fiender, forsmådde kjærester, styremedlemmer, barndomsvenner, aksjonærer, nåværende ansatte.

Listen er egentlig uendelig. Utfordringen er å bruke litt kreativitet. Informasjon finnes på de merkeligste steder. Hvem hadde vel trodd at ryddingen i en gammel kjellerbod skulle være utslagsgivende i denne saken?

I Avant/Niso-saken hadde vi rundt 50 muntlige kilder som hver på sin måte bidro med materiale. Utfordringen var å finne folkene, overtale dem og møte dem i riktig rekkefølge. Det er utrolig hvem som vil snakke, bare timingen er den rette.

Og som sagt; dette ville vært en vanskelig oppgave dersom vi ikke hadde gjort hjemmeleksene våre. Folk stiller opp når de skjønner at journalisten er på sporet av noe, at vi har brokker av informasjon. Kanskje er de så forfengelige at de gjerne vil vise deg at det er de som virkelig vet hva det handler om.

Vi fikk i alle fall bekreftet én ting på dette feltet: Ikke vær redd for å spørre noen, hverken høy eller lav. Alle har litt å bidra med. Noen kan fortelle oss helt avslørende ting. Andre kan bare bidra med detaljer eller enkeltheter. Det er heller ikke slik at bare du spør, så stiller folk opp. På journalistspråket kalles det kildepleie. På vanlig norsk kan det kanskje kalles mas. Gjentagne forespørsler. Lokking og lirking. Hemmelige møter på bortgjemte kafeer. Eller på direktørkontorer hvor vi aldri trodde vi var velkommen.

Folk gir nemlig ikke alt på én gang. Tillit tar tid. Her er et eksempel på hvordan arbeidet med persongalleriet kunne gå i ulike etapper:

- Første møte: Muntlige opplysninger. For eksempel påstanden om at Niso-sjefen hadde sammenfallende økonomiske interesser med folkene i Avant.
- Neste møte: Navn på selskaper som Niso-lederen var involvert i.
- Siste møte: Dokumenter som viste at Niso-lederen hadde hentet ut en storgevinst fra det nevnte selskapet.

4) Møtet med idrettsmiljøet

Under arbeidet fikk vi en fornemmelse av en mulig årsak til at det gjøres så lite undersøkende journalistikk innenfor sport og idrett. Om forsikringsmiljøet og gråmarkedet var vanskelig å få informasjon fra, sto idrettsmiljøet i en særstilling. Få, om noen miljøer vi har vært borti, har vært preget av tilsvarende hemmelighold, fravær av skriftlig dokumentasjon, intern justis og disiplinering.

Niso ønsket for eksempel ikke å gi oss noe innsyn i organisasjonens regnskaper. Vi fikk vær så god godta deres forsikringer om regnskapenes innhold. Under en pressekonferanse gikk Niso-ledelsen så langt som til å vifte med et brev som angivelig skulle underbygge deres uskyldserklæringer. Men vi måtte nøye oss med å se brevet på avstand. Niso-ledelsen ville ikke la oss lese det før vår innsynsbegjæring var behandlet av styret. Slik styrebehandling ble åpenbart gjennomført utenfor ordinære styremøter, ettersom vi, etter en del mas, ble underrettet om styrets avslag, enda det ikke var avholdt noe styremøte – i følge styremedlemmene.

Lukketheten i idrettsmiljøet førte til to viktige erkjennelser: For det første tydet svært mye på at det fantes informasjon om tildragelser som ikke tålte dagens lys. For det andre måtte vi være forberedt på å gå lange omveier for å få tilgang til informasjonen.

Vi etablerte kontakt med tidligere og nåværende styremedlemmer i Niso. Vi lette oss fram til de miljøene som vi mente mest sannsynlig ville benytte tilbudene fra Niso/Avant, og til de mest kunnskapsrike og bevisste utøverne i miljøene.

En viktig metode for å lokke informasjon ut av idrettsmiljøet, var å spille på utøvernes ryggmarg-befestede sans for fair play, ærlighet og redelighet. Ved å pirke borti idrettsstjerner velutviklede sans for rettferdighet, begynte informasjon å komme. Små drypp, først i form av ukvalifiserte biter av noe som mest av alt som minnet om rykter. Siden i form av erkjennelser og mer håndfast informasjon. Vår "fisketur" ble lang, men ga etterhvert de ønskede resultatene.

Arbeidet med de samme kildene ga oss etterhvert det som skulle bli helt avgjørende for denne saken – store mengder skriftlig dokumentasjon. Og uten dokumentene i denne saken, ville det vært helt umulig å sette den på trykk. Folk ville være anonyme. Og hovedaktørene kunne ikke konfronteres med at "noen hevder at..." Det var først når vi hadde skriftlige dokumentasjon, at vi fikk disse folkene ut på en bane de ikke var vant til å være.

Her er noen eksempler på hva slags dokumentasjon vi fikk tak i :

- Interne papirer og møtereferater fra Storebrand, Beta, Avant.
- Brevveksling og kopier av e-poster
- Såkalte hemmelige prospekter
- Forsikringsavtaler
- Salgsavtaler
- "Hemmelige" aksjonærlistor
- Ferdig utfylte forsikringsblanketter med navn og polisenummer
- Interne notater fra Kredittilsynet
- Regnestykker som viste provisjon og fortjeneste
- Selvangivelser

Et par kuriositeter som forteller noe om hvordan vi arbeidet:

- a) Vi fikk tidlig antydninger om at Morten Haugen, en av Avant-folkene, var Norgesmester i vektløfting. Følgelig tok vi kontakt med Norges Styrkeløftforbund for å få detaljer om idretts-karrieren hans.
- b) Tore Sundt Johansen i det samme selskapet, er tidligere popmusiker. Da vi undersøkte fortiden hans, tok vi kontakt med plateselskaper og sjekket hitlister fra den aktuelle perioden. Likeledes tok vi kontakt med

bandleder Trond Granlund for å få historier om og gamle bilder av poporkesteret.

c) Da vi skulle sjekke Avant-herrenes salgsturné i England overfor norske fotballproffer, ringte vi hoteller og barer for å sjekke gjestelister, romnummer, åpningstider, datoer og klokkeslett.

Småting, ja visst. Men enkelte detaljer kan være avgjørende. Dessuten var hensikten å fange opp smått og stort som kan sette farge på en lang dokumentar.

5. Hva som var det avgjørende gjennombruddet?

Egentlig handler det om mange mindre ting som klaffet. Men vi nevner gjerne en spesiell tildragelse: At vi fikk tak i det såkalte hemmelige prospektet som viste hvordan Niso, Avant og selskapet The House of Kangaroo var knyttet til hverandre. Vi kan av hensyn til kildevernet ikke oppgi hvem som ga oss dokumentet, bare at det var et resultat av lang tids bearbeidelse.

MEN: I prospektet kom det ikke frem at uvitende idrettsstjerner ble utnyttet. Det virket helt tilforlatelig at avtalene mellom dem og The House of Kangaroo var på plass. Det er også noe av poenget i den såkalt gravende journalistikken ; å stille de enkle spørsmålene, ikke ta noe for god fisk. I dette tilfellet dreide det seg om å ta opp telefonen, ringe til Mia Hundvin og spørre om det faktisk var slik at hun hadde tegnet en avtale med The House of Kangaroo. Nei visst, det hadde hun ikke. Herfra og ut rullet snøballen. Dette handlet om flere uvitende idrettsfolk enn Mia Hundvin som ble utnyttet.

Når vi nå endelig visste hvilket selskap det var snakk om, kunne vi jobbe systematisk med de ulike dokumentene knyttet til The House of Kangaroo: Stiftelsesdokumenter, kapitalutvidelse, inngangsprisen for Morgan Andersen og regnestykket som viste hva han hadde tjent. Med aksjeloven i hånd krevde vi å få utlevert aksjonærlisten i selskapet (den satt langt inne), og dermed kunne vi slå fast at det var Nisos egne medlemmer som hadde fått dumpet de dyre aksjene i fanget. Deretter ringte vi til nesten samtlige spillere som hadde handlet i gråmarkedet. Pris? Hvorfor? Hvem anbefalte kjøpet? Endelig stod bildet klart for oss: Dette var et spill rigget av Avant gjennom Niso og Morgan Andersen.

6. Resultatet av research-arbeidet:

- DN kunne med solid, skriftlig dokumentasjon slå fast at Avant hadde en brokete fortid. Selskapet hadde bygget seg opp ved å tappe

Storebrand for kunder. Gjennom dette hadde det kommet i posisjon som seriøst selskap.

- Storebrand-systemet hadde svakheter, både sikkerhetsmessig og i form av agenter kunne flytte kunder internt og stadig få nytteprovisjon.
  - Sundt Johansen tok med seg konfidensiell informasjon fra Storebrand og solgte så mye som 1252 Storebrandkunder til sitt eget selskap. Storebrand vurderte anmeldelse av Avant, men frafalt saken både fordi den var for gammel og fordi Storebrand ikke ønsket mer oppmerksomhet om egne rutineglipp.
  - Avtalen mellom Niso og Avant ble aldri satt ut på noen skikkelig anbudsrunde. Morgan Andersen var eneste kontaktperson mellom Niso-styret og tilbyderne.
  - NISØK som skulle være Nisos eget rådgivningsselskap i økonomiske spørsmål, ble aldri konsultert da Avant fikk Niso-avtalen.
  - Styreformannen i NISØK, Sigurd Klomsæt, kritiserte avtalen med Avant. Han fikk senere sparken.
  - Niso-avtalen var uforholdsmessig dyr for medlemmene. Samtidig fikk Niso retur-provisjon fra Avant. Dette fordyret avtalen ytterligere.
  - Niso-avtalen var tvilsom i forhold til å tilfredstille kravene til en kollektiv livrenteordning.
-
- Petter Belsvik, tidligere styreleder og nåværende styremedlem i Niso, var en god venn av Morten Haugen i Avant.
  - Belsvik hadde en personlig økonomisk fordel av at Niso-avtalen gikk til Avant. Han satt i styret for Morten Haugens selskap, hadde en større aksjepost i dette og fikk betalt utbytte.
  - Uvitende idrettsstjerne ble brukt av Niso-sjefen til å hausse selskapet The House of Kangaroo. Det forelå hverken kontrakter eller avtaler med disse idrettsfolkene.
  - Morgan Andersen og Avant-eierne investerte sammen i The House of Kangaroo og hadde personlig fordel av å hausse selskapet ved hjelp av Niso-medlemmer.
  - Andersen, Haugen og Sundt Johansen dumpet rådyre The House of Kangaroo-aksjer på blant andre Niso-medlemmer og satt igjen med kjempefortjeneste.
  - Haugen og Sundt Johansen, som skulle være Nisos økonomiske rådgivere, dumpet også andre verdiløse gråmarked-aksjer på en rekke fotballspillere. Selv styreformannen i gråmarkedsselskapet NMGI mente disse aksjene var null verd.

- Niso planla utleie av studenter som arbeidskraft. En tvilsom praksis, særlig for et LO-forbund.

7. Konsekvenser av artikkelserien:

- Avtalen mellom Niso og Avant er sagt opp. Avant er ikke lenger Nisos økonomiske rådgiver og har mistet retten til å formidle forsikrings- og plasseringsprodukter overfor Niso-medlemmene.
- Storebrand har endret rutinene for nyttegningsprovisjon.
- Niso-avtalen er blitt vesentlig billigere for medlemmene.
- Niso-avtalen er justert og er nå offentlig godkjent som en kollektiv pensjonsordning.
- Petter Belsvik har trukket seg fra styret i Haugen Finans og har måttet selge aksjene i selskapet.
- Morgan Andersen har trukket seg fra styret i The House of Kangaroo. Han har også gjort det kjent at han vil selge aksjene sine i selskapet.
- Kjente ledere som idrettspresident Kjell O. Kran, RBK-direktør Rune Bratseth og friidrettspresident Marius Rooth har gått ut offentlig og bedt Morgan Andersen skille mellom rollene sine og har ment at Niso-lederen har på seg for mange hatter. Andersen er i ferd med å miste tillit, mener de forannevnte.
- Det eneste The House of Kangaroo kan vise frem av produkter knyttet til norske idrettsstjerner, er tre reisevesker som bærer navnet Aamodt Collection. Øvrige markedsføring gjennom norske idrettsstjerner eksisterer ikke lenger.

-

Hvor mye arbeidstid og eventuell fritid er brukt på prosjektet?

Vi startet arbeidet i midten av januar, men kom ikke skikkelig igang før i begynnelsen av februar. Totalt brukte omlag fem uker på selve gravejobben, samt to uker på oppfølging i etterkant av hovedhistorien. Lars Erik Nygaard sjekket dessuten løse tråder jevnt og trutt i en måneds tid etter at hovedsaken stod på trykk i lørdagsavisen. De siste konsekvensene av sakene kom først på tampen av 2001. I et prosjekt som dette, er det naturlig nok folk som ikke ønsker å møte deg i arbeidstiden. Derfor har vi brukt noen kvelder på å møte slike kilder. Dessuten ble det forholdsvis lange overtidslister da vi var i innspurten med prosjektet.

Spesielle erfaringer.

Det mest spesielle med denne saken var, som nevnt, møtet med idrettsmiljøet. De fleste av de såkalte stjernene hadde nok med seg og sitt. Ingen ønsket oppmerksomhet og ingen ønsket naturlig nok å vise for all verden at de var blitt lurt for penger. Kanskje belastningen er ekstra stor

når du er ung, forholdsvis rik og lar én enkelt person utgjøre ditt økonomiske støtteapparat? Vi oppdaget fort at få var villig til å kritisere Niso og Morgan Andersen, det ville bare ramme dem selv.

For oss ble det tydelig at forbundsleder Andersen benyttet seg grovt av mangelen på kritiske blikk fra medlemmene. Bare det faktum at han alene fikk forhandle frem avtalen med Avant og at han alene var den som informerte Niso-styret om avtalen, forteller noe om hans spesielle posisjon. Andersen var selv flittig til å påpeke at Niso ikke var noen offentlig virksomhet og at offentligheten derfor ikke hadde krav på innsyn.

For oss gjaldt det å løpe fort. Vi måtte få tak i utøverne før Morgan Andersen advarte dem mot å snakke med oss. Southampton-proffen Jo Tessem var for eksempel veldig åpen og snakkesalig første gang vi intervjuet ham. Et par dager senere var munnen fullstendig lukket. Kanskje ikke så rart han lyttet til advarslene fra Morgan Andersen. Niso-lederen hadde jo vært med og forhandlet proffkontrakten til Tessem. Parallelt med dette opplevde vi selvsagt den gamle historien med løgn og fortelser. Ingen ville innrømme noe før de ble møtt med glassklare fakta. Det var f.eks. først når vi kunne vise til transaksjonene i The House of Kangaroo, at Morgan Andersen innrømmet at han hadde tjent penger i selskapet. I utgangspunktet hadde jo ikke Niso og Nisos medlemmer noe med selskapet å gjøre i det hele tatt. Ifølge Andersen.

Oslo 08.01.02.

Knut Gjernes

Bjørn Olav Nordahl

Lars Erik Nygaard